

**JO,
ELVIS
RIBOLDI**

Primera edició: octubre del 2011

Disseny de coberta: Xavier Peratta

Edició: Marcelo E. Mazzanti

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2011, Ramon Cabrera, Daniel Cerdà i Jaume Copons i Òscar Julve,
pel text i les il·lustracions

Autors representats per Silvia Bastos, S.L. Agència literària

© 2011, La Galera, SAU Editorial,
per l'edició en llengua catalana

Totes les obres, cançons, etc., citades,
són propietat dels seus autors respectius.

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla 95 - 08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Liberdúplex

Carretera BV-2249, Km 7,4

Pol. Industrial Torrentfondo, Sant Llorenç d'Hortons

Dipòsit legal: B-31.714-2011

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-3684-5

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

JO,
ELVIS
RIBOLDI

BONO
BIDARI

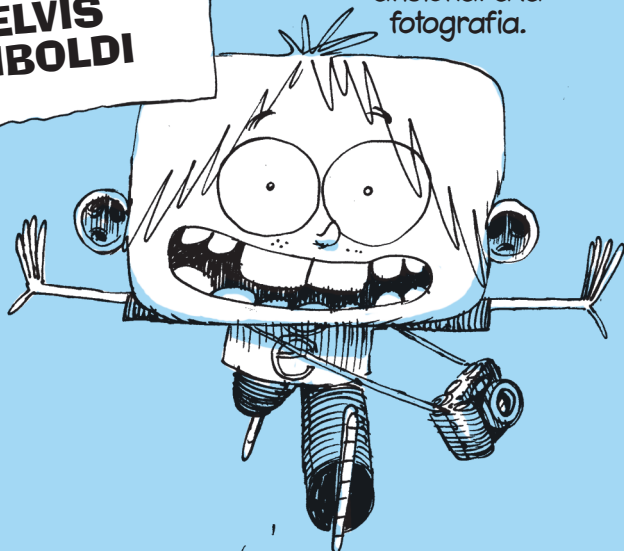

novel·lagràfica

Qui és qui?

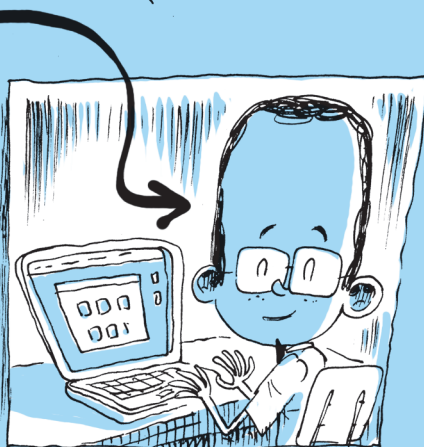
**ELVIS
RIBOLDI**

Nen hiperactiu.
Inquiet i aventurer
aficionat a la
fotografia.

BORIS

Amic inseparable
de l'Elvis, expert
en informàtica i en
gairebé tot.

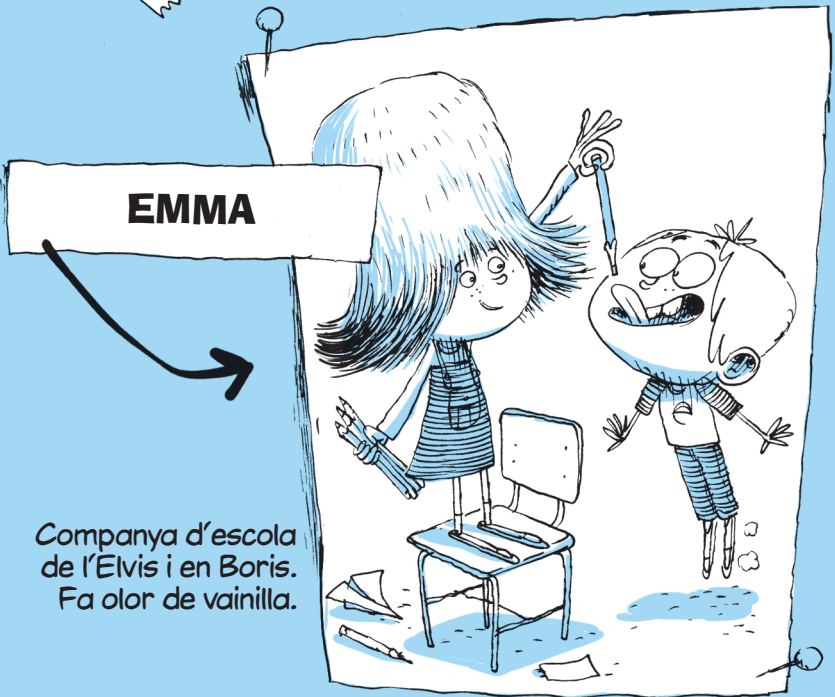

SR. LUGOSI

Amic i veí
de l'Elvis.
Exhippy
i antic
corresponsal
de guerra.

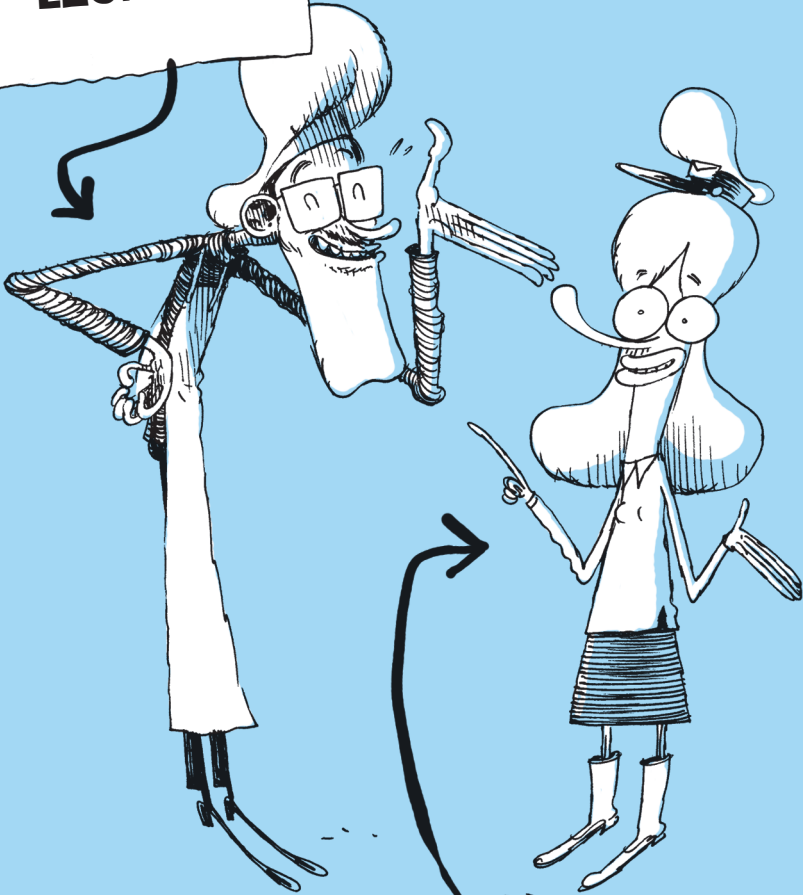
EMMA

Companya d'escola
de l'Elvis i en Boris.
Fa olor de vainilla.

El pare de l'Elvis.
És pastisser i es
medica perquè
pateix dels nervis.

LEÒNIDES

Mare de l'Elvis.
Dona pacient entre les
dones pacients.

IRLANDA

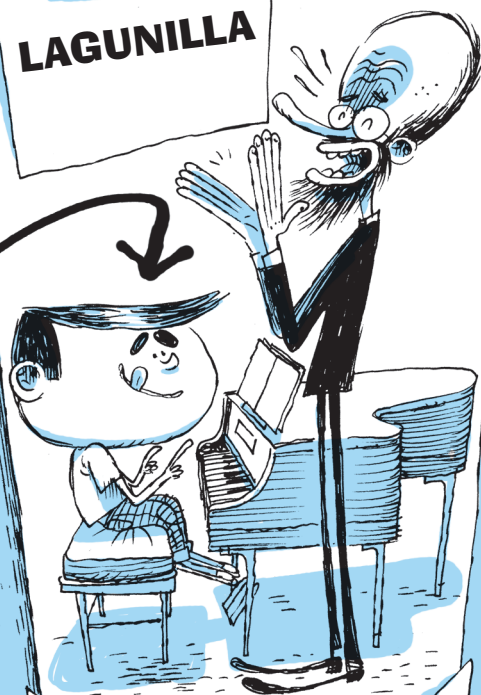
Mecenes i magnat
d'lcària. Home odiat
i admirat per tothom.

Directora de l'escola.
Experta en esports
de contacte.

Nen ric i repel·lent
company d'escola
de l'Elvis. És el fill del
Professor Pinkerton.

LAGUNILLA

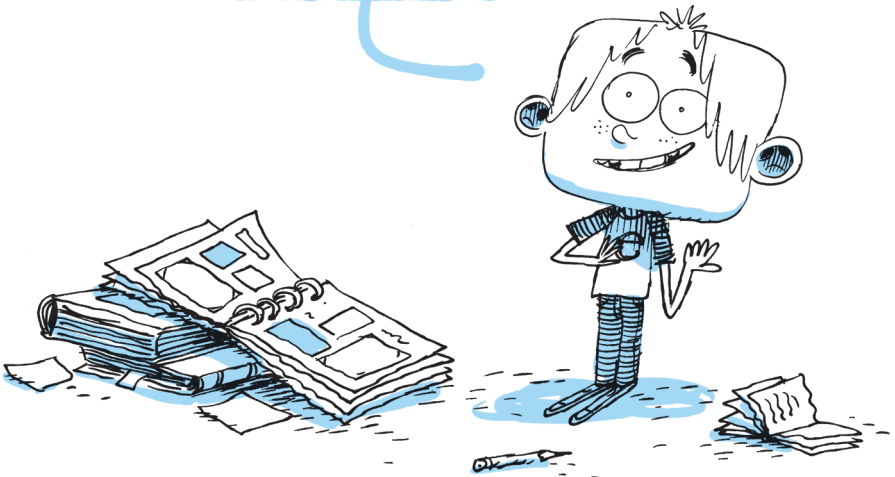

1

Així va començar tot

El de la foto del centre de la pàgina anterior sóc jo, Elvis, i també sóc el de les altres fotos. Potser us semblarà que sóc la bomba, però com que això de ser la bomba ningú no sap exactament què vol dir, he pensat a posar-vos uns quants exemples.

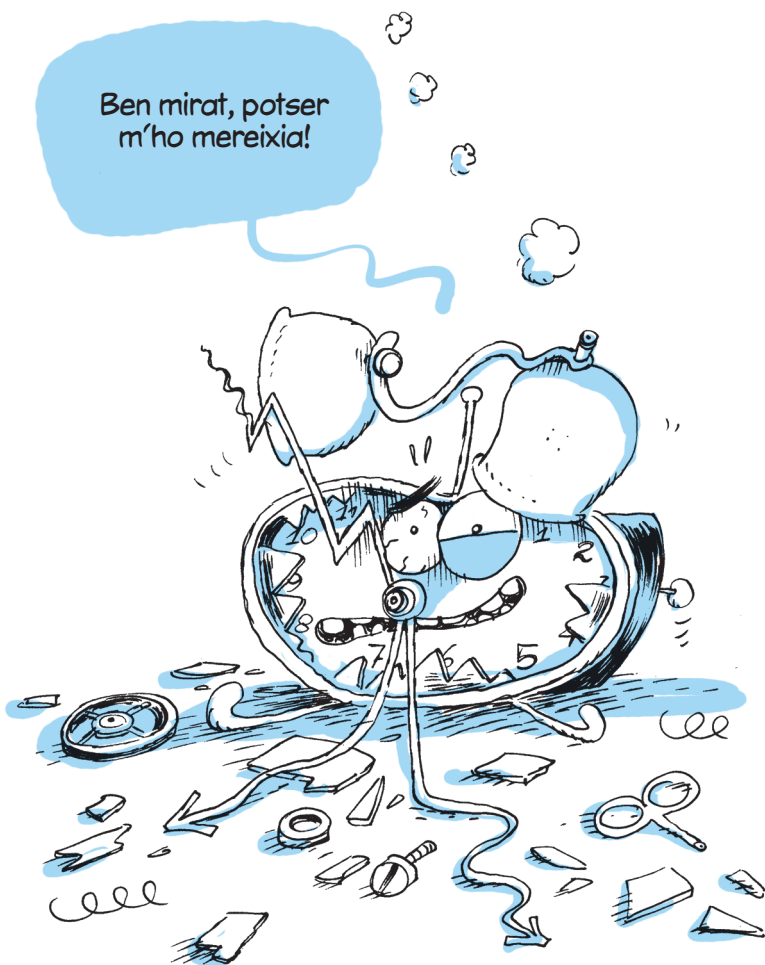
Ara veureu què va passar el dia del meu penúltim aniversari.

A les 7:00 AM, vaig despertar-me de cop per culpa del soroll que va fer el despertador i vaig clavar-li un cop de puny.

Ben mirat, potser m'ho mereixia!

A les 8:30 AM, em vaig equivocar i em vaig emportar a l'escola la cartera de la meva mare. Ella, sense adonar-se'n, es va emportar la meva.

Li prometo que
tot això no és meu!

Sóc lliure!

A l'escola, quan vaig començar a treure cartes i més cartes de la cartera de la meva mare, la Jennifer em va esbrincar de valent.

–On són els deures? –va cridar.

Pressionat pels seus crits, vaig haver de mentir.

–Els té la meva mare, que s'ha equivocat i s'ha emportat la meva cartera –vaig dir.

–No diguis mentides, fracassat!

I, aleshores, la Jennifer em va aplicar un dels seus moderns mètodes pedagògics.

–Tot el dia d'avui –em va dir– portaràs una bola de presoner, perquè tothom sàpiga que ets un predelinqüent.

A les 11:30 AM, a l'hora del pati, la meva bola de presoner va colpejar la cara d'en Boris, i això va fer que se li trenquessin les ulleres.

No t'amoïnis.
Aquest mes només
me les has trencat
set vegades.

Tan aviat com vaig poder, vaig treure'm la bola. La Jennifer, però, se'n va adonar i em va obligar a buscar-la per tota l'escola. I va ser una feinada perquè jo, Elvis, no sabia on l'havia deixat.

A les 4:00 PM, com que no havia pogut anar a dinar, em va agafar un atac de gana i em vaig començar a menjar els llapis de l'Emma.

Vols el vermell per postres? Té gust de maduixa.

Qui no ha mossegat un llapis o una goma? Els llapis de l'Emma tenen gust de vainilla, perquè a dins del seu estoig l'Emma sempre hi porta una goma que fa aquesta olor. I què voleu que us digui? Els seus llapis amb gust de vainilla em tornen boig.

Auxili!

Aquell dia ja no va passar res més a l'escola. Havia aconseguit comportar-me de manera gairebé admirable i, per tant, va arribar el moment de realitzar-me com a individu i com a persona humana.

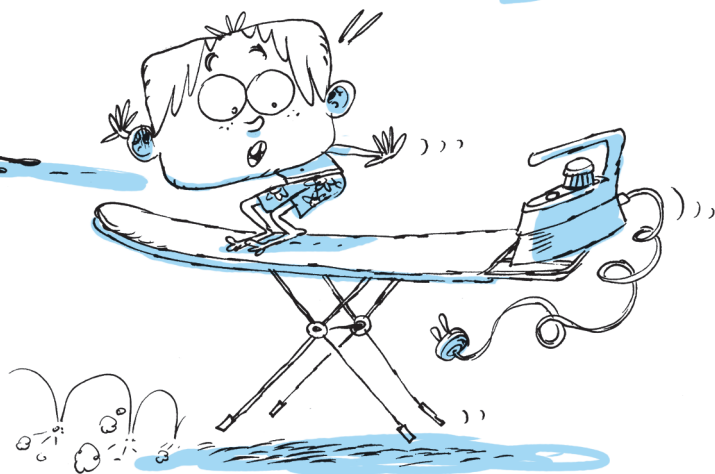

Quan vaig ser al carrer, em van venir ganes de fer surf a l'estil californià.

Tant de bo es
trenqués el coll!

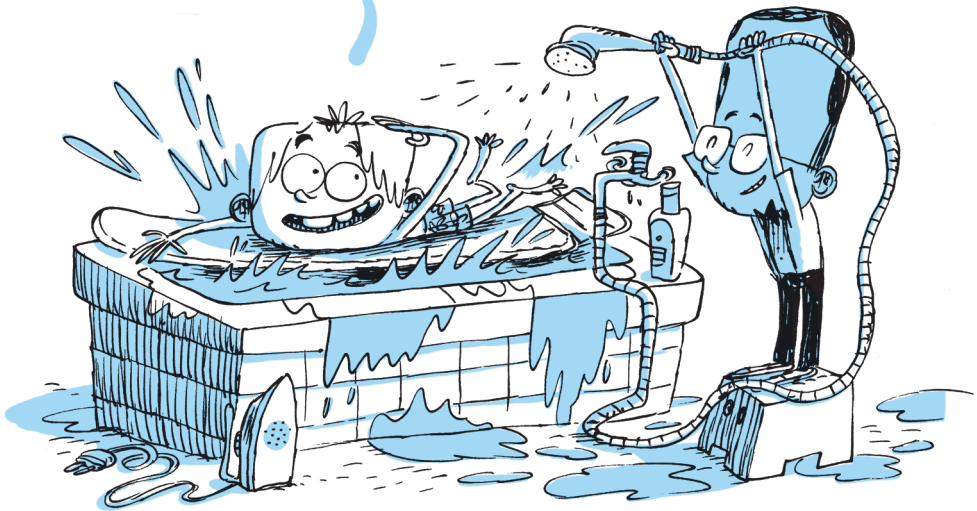
Com està
el jovent!

Però de seguida em vaig adonar que per fer surf es necessita aigua.

Boris, fes ones!

Com cada any, el pare em va preparar un pastís sorpresa. Jo també li vaig voler fer una sorpresa: sortir de dins del pastís. Però, és clar, abans havia de ficar-m'hi...

A les 20:00 h, quan vaig sortir del pastís, el pare va tenir un atac de nervis i, com que tenia els antipsicòtics a la pastisseria, vam viure un moment difícil.

Hola,
pare!

Me'l carrego!
Jo me'l carrego!

T'ha quedat
boníssim!

Prou
d'exemples!

Finalment, el meu pare no em va matar i, per tant, em va tocar netejar el lavabo i la pastisseria. Després, amb els diners que havia anat estalviant al llarg de tota la meva vida, vaig haver de comprar una post de planxar, un despertador, unes ulleres per a en Boris i una capsa de llapis per a l'Emma. I, per si no fos prou, la Jennifer em va obligar a escriure cent mil vegades la frase «Encara que ho sembli, no vull ser un perdedor!»

El penúltim
aniversari de
l'Elvis no va ser un
dia especialment
dolent.

El gràfic de la pantalla
mostra el comportament
erràtic i desestructurat
de l'Elvis...

...així com una tendència
descendent al més pur
estil perdedor.